

Peter Seeberg. "Øjeblikke"

Kortprosa. 1974.

Han skriver dem allesammen op:

Det øjeblik, da alt flimrer som blå gas og menneskene bliver mørkere end de plejer og krølles sammen som brændt papir. Det kommer ikke igen.

Det øjeblik, da båden skraber bunden – som er stenet – og ingen ved om de nogensinde skal få båden fri igen.

Det øjeblik, da en smuk kvinde kommer ind på en restaurant og sætter sig og tager sine handsker af. Og hun er alene. Men lidt senere kommer der en mand i en stor overfrakke og sætter sig selvfølgelig ved siden af hende.

Det øjeblik, da en mand med en mørk hat kommer ind på en restaurant og sætter sig og bestiller et glas vand og folder sin avis ud og begynder at læse den uden briller på.

Det øjeblik, da du ser, at den fremmede by, som du gik til er den samme, som du forlod. Du er gået i ring, men du har hele tiden længtes frem.

Det øjeblik, da du mærker, at nu skal du blot holde ud lidt endnu, så kommer de og hjælper dig med en stige, men du har ikke kræfter i fingrene mere.

Det øjeblik, da modtageren slår en høj latter op, og du opdager, at din gave er en bestikkelse.

Det øjeblik, da lyset bliver tændt og du ser en skikkelse ligge på gulvet.

Det øjeblik, da du ser at du er indkaldt til retten, og du ved ikke hvilken forbrydelse du har begået.

Det øjeblik, da det ringer på døren, du åbner og der er ingen, og det er midt om natten.

Det øjeblik, da du vågner og løber et stykke ved siden af din drøm og du siger: jeg er fri, i det øjeblik du bliver overmandet.

Det øjeblik, da een står ud af en vogn ved fortovskanten og hun lader sit blik glide forbi dig, og så siger I begge to, hvor er det længe siden.

Det øjeblik, da hun husker vasketøjet blafre over dit hoved og din mor er gået, og stilheden er som en kniv.

Det øjeblik, da du står ude i gården og du hører et råb inde i huset, og nu ser du deres fødder og nu deres ansigter.

Det øjeblik, da det blæser op i september og det første æble lander med et bump i græsset. Og senere endnu et og endnu eet. Og du tænker ikke på andet i mellemtiden. Og mange har tænkt sådan før dig.

Det øjeblik een bliver henrettet. Og det er nu, og du har intet ur, men senere ved du nøjagtig hvornår.

Det øjeblik diagnosen bliver stillet og I går sammen ned gennem gangene og siger, at det nok skal gå, og i parken siger du til ham, hør solsorten fløjter.

Det øjeblik du vågner og der sidder een på sengekanten og stirrer spændt med et varmt blik og du ved, du er velkommen tilbage.

Det øjeblik, da du ikke kan forklare dig mere. Din bevidsthed løber ind i sig selv og er som den første is på søen.

Det øjeblik, da du ikke mere kan høre den lille hornugle om natten, løvfrøerne, blæsten i de høje fyrretræer. De er til stede endnu natten efter.

Døgnet du var der og andre var der. Som dråber i støv. Kan de der tager hinanden i hånden få deres håndtryk til at overleve?

Kan de der ler højt gemme deres hjerte i latter?

Kan de der strejfer om om natten uden retning hvis de mødes finde vejen sammen. Blot en lyd af heste eller kvæg. Blot et åndedræt af noget levende.

Det øjeblik, da eksperterne erklærer årsagerne for klarlagt, men katastrofen er sket.

Skriveøvelse:

Skriv om en række øjeblikke i et liv, evt. uden brug af 1. person.

02.06.2021

Skriv øjeblikke fra dit eget liv uden brug af jeg. ⑥

① Det øjeblik hvor guldklumpen bliver født og hun indser at det er resten af livet man vil føle kærligheden.

② Det øjeblik hvor man indser at man ikke er alene og familien holder sammen.

③ Det øjeblik man går på stien, ser træernes flotte efterårsfarver og mærker armen omkring en.

④ Det øjeblik hvor man bliver ringet op og får at vide man skal møde på sygehuset.

⑤ Det øjeblik at man føler man kan godt.

Heidi

Det øjeblik hvor guldklumpen bliver født og hun indser at det er resten af livet man vil føle kærligheden.

Det øjeblik hvor man indser at man ikke er alene og familien holder sammen.

Det øjeblik man går på stien, ser træernes flotte efterårsfarver og mærker armen omkring en.

Det øjeblik hvor man bliver ringet op og får at vide man skal møde på sygehuset.

Det øjeblik hvor man føler, at man kan godt.

Det øjeblik hvor der er musestille i kirken og pludselig rejser hun sig op og holder tale.

Det øjeblik hvor hun står med rygsæk og er på vej. Og man tænker, hvor blev tiden af.

Det øjeblik hvor hun indser at livets vej har en ende.